

*Jsou to malé myši.
Takto malé,
víte?
Jako můj palec,
trochu větší.
Právě narozené, nově.
A narodily se tam
v kuchyni,
protože můj asistent
jednu z nich našel a
říkal, že nemají oči,
že ještě nejsou otevřené.
Říkala jsem: „Nedotýkejte se
jich, nechte je tam,
matka se o ně postará.“
Protože oni si mysleli,
že je přestěhují ven
nebo něco.
Řekla jsem: „Ne, ne.
Nechte je tam.
Nechte je tam.“
Byly nedávno narozené,
otevřené oči a přišly
ke mně vrtět ocáskem!
Jsou tak roztomilé.
Chtěla jsem je vyfotit,
ale bylo příliš pozdě.
Jen tam stály,
vrtěly ocáskem,
dlouhou, dlouhou dobu.
Řekla jsem: „Jdete
někam?
Není váš ocásek
unavený nebo něco?
A ony pak pomalu odešly,
jedna po druhé,
jako v zástupu.
„Zzt“ a „zzt“.
Tak roztomilé. Můj Bože.
Protože jsem jim říkala,
„Neměly by jste
tady být.
Jste v mé kuchyni!“
Protože, víte,
krysy běhají všude –
mám obavu, aby neušpinili
potraviny a to všechno.
Ony ale milují chleba,
víte?
Přijdou a okusují ho.*

*Proto jim ho dáváme ven,
vedle domu,
jen několik metrů
od plotu,
na trávu,
a každý den novou vodu,
nové jídlo a ovoce
a co mají rády,
co si myslím, že mají rády,
nějaký sýr a podobně.
Stejně chodí do mého domu a
jedí můj chleba a chutná jim.
Řekla jsem tedy: „Nesmíte
tady být
a stát tady,
a vrtět na mne ocáskem.“
Takže už jsem nic víc
říct nemohla. Řekla jsem:
„Dobrá, dobrá. Nevadí.
Dělejte, co chcete.“
Víte,
mé srdce změklo.
Věděly, co mají dělat.
Věděly, co se mnou
mají dělat.
Jinak, k čemu by bylo,
kdyby tam společně
stály a vrtěly ocásky,
víte? Tak je nechávám,
ať jedí můj chleba.
Řeknu vám,
co všechno mi dělají,
to nevíte.
Nemám dům,
žádnou kuchyň,
nic pro sebe.*

*Och, proč jsme se dostali
tak daleko?
Teď je můžete
pojmenovat
a sledovat jejich růst.
Och, to je těžké! Vypadají
stejně, jako dvojčata.
Musí to být dvojčata.
Teď už rostou
a jestli
ještě vyrostou,
nebudou moct prolézt
škvírou ve dveřích*

*a bude to. Budou pak
muset žít na mně
a velká rodina
nad kuchyní,
pod střechou.
Takže sejdou dolů, najedí se
a půjdou tam nahoru.
Říkala jsem: „Měli byste
jít tam nahoru,“ ale
jim se to líbí v kuchyni,
protože mám nějaké
naskládané dřevo
vedle komína
na zimu
a vytvořily si pod ním
svůj domov.
Proto se nedotýkáme dřeva.
Teď je necháváme.
Když budou větší,
budou moc tlusté,
neprojdou dovnitř,
jako jejich rodiče,
takže se stejně
nevrátí.
Proč jsem
mluvila o krysách?
Proto se vás ptám.
Mluvila jste o
ptácích a o svobodě...
Ptáků?
Vašich ptáků a
když jdou spát.
Ano, ano.
Musíme je dávat
do klece.
Je to bezpečnější a ta klec je
v domě. V mém domě.
Ale ten dům,
i když jedí,
dům jsem postavila tak, že
jsou skla všude kolem, víte?
Myslím tím, že je to
průhledné, že mají výhled.
Vidí stromy
a moře vpředu
a všechno.
My jsme na kopci.
Mohou vidět moře.
Milují moře.
Dokonce mi to říkají.*

Mají rádi pohled na moře,
proto je vše průhledné,
i když jsou v kleci.
A každý den
je bereme ven, když
se ráno najedí,
bereme je ven,
kde je to větší,
ale chráněné, protože
jeden z ptáků šel ven
a dlouho se nevracel.
Dělala jsem si starosti.
Vždy, když se vrátí,
musí jít
k doktorovi,
aby je prohlédl a to všechno,
a ty prohlídky nejsou vždy
příjemné, víte? Ano.
Proto je musíme vždy
nechávat v oblasti,
která je víc chráněná
od ptačí chřipky
a hrozeb poslední doby
nebo je nepouštím ven.
V chráněné oblasti,
kde jsou stromy a to všechno
je to v pořádku,
je to jako v přírodě, velké.
Mohou tam létat, ale
ne létat kamkoli chtějí.
Jen uvnitř domu.
Ne uvnitř domu,
je to na zahradě,
ale zakryla jsem to,
pokryla jsem stromy
sítí,
jemným pletivem,
aby se tam mohli
pohybovat.
Jsou zavěšeni společně
pod střešou,
takže nelétají příliš daleko.
On normálně neodchází.
Oni normálně
taky neodchází.
Mojí ptáci taky
nikam rádi neodchází.
Normálně, když letí,
létají kolem
a vrací se, ale

nechci už riskovat,
protože už jsem ztratila
dva ptáky.
Ano, možná
ne kvůli svobodě, ale
protože venku onemocní.
Nejsou nepřemožitelní.
Ptačí chřipka a to všechno
nebo něco takového.
Když spí,
nevědí,
jak se bránit.
Jsou to zkrocení ptáci.
Jednou, když bratr přišel
do našeho domu,
zeptal se mne: „Jsou tady
divé kočky?“
Řekl jsem: „Hodně,“
a on okamžitě řekl:
„Ano, je tady hodně koček.“
On to řekl ve španělštině.
Pták, ano?
Ano! Umí mluvit.
Ano, umí mluvit,
samozřejmě, ptáci...
Ptáci umí mluvit.
Umí mluvit čínsky,
španělsky a teď
se učí rumunsky,
protože ta rodina
je rumunská.
Och, vícejazyčný!
Teď když jsme jeli na setkání
a zavolali jsme jim, aby
přijeli a postarali se o něho,
oni přijeli,
aby se o něho postarali.
Och, aha.
Ano, ano. Chytrý pták, že?
Ano, ptáci jsou tak chytrí,
že pochtávají
tak rychle.
Co je to za ptáka?
Africký šedý?
Ne, nevím, co je tento.
Jak je velký?
Je dost malý,
jsou... (Andulka?)
Nevím, jak se mu říká
v angličtině, ale...

Korela? Andulka?
Alka papoušek?
Nevím,
nevím. (Můj Bože!)
Nevím o ptácích
hodně věcí.
Dobrá, nevadí.
Nevadí. Dobrá.
Je černý nebo...
Ne, je žlutý.
Och, s malou hlavou?
Ne.
A jako lovebird
nebo něco?
Dobrá, nevadí,
nedělejte si s tím starosti,
stejně to není váš pták.
Nemusíte o něm
vědět.
Jestli je malý,
pak je to buď...
V Au Lac (Vietnamu)
mu říkají pták Hong Kong,
ale nevím.
Andulka, myslím.
Tento je žlutý.
Andulka, velmi malá.
Ano, je velmi malý
a hodně mluví.
Malý ale kulatý, ano?
(Ano.)
Andulka. Ty hodně mluví,
jsou velmi hravé.
Hodně mluví, ano.
Rády si hrají.
Rád stojí
na hlavě. (Ano.)
Všichni to dělají.
Ať přijde kdokoli,
postaví se na hlavu.
Všichni to dělají –
protože tak
to mají pod kontrolou.
Hodně mluví.
V celém okolí,
všichni to tak dělají.
Někteří ptáci
rádi stojí tady,
dívají se na televizi.
Nestojí rádi

na bidýlku,
ale na mém rameni
a sledují TV.
Ten malý.
Ten nejmenší ptáček,
chtějí na vás sedět
co nejvýš.
Je to v pořádku, všichni
jsou velmi roztomilí, ale
andulky jsou velmi přátelské,
upovídáné a velmi hravé.
Velmi přátelské.
Mluví na všechny.
Ano, já vím, já vím, ano.
A má rád pusinkování.
Stále říká:
„Beso, besito, besito”,
je to pusu, pusu.
Pusu, pusu.
Dej mi pusu.
Ano, já vím.
Když telefonuji,
jen tam stojí,
neodejde.
Ano, chce poslouchat,
já vím. Vždy, když
mluvím po telefonu,
mí ptáci stále švitoří,
že nic víc
neslyším.
Ano, stejné je to s ním.
Ano. A řekla jsem:
„Buď potichu, ano?”
Telefonuji.“
A on řekl: „Ztichni!”
Všichni říkají:
„Ztichni,“
že je to tak hlasité,
že nemůžete
slyšet nic.
Jen, „Ztichni, ztichni,
ztichni.“
Ano, když psi
hlasitě štěkají, někteří
z mých ptáků to zajistí
a řeknou: „Benny, ztichni!”
„Hermite, přestaň!”
Starají se.
Starají se
o dům,

speciálně Sunny,
když se naštvě,
pokaždé říká: „Ztichni!”
A říká to velmi hlasitě,
aby se ujistil,
že tomu všichni rozumí
a někdy, když se
jeden z mých ptáků nudí
a všichni jsou potichu
a on je chce pozlobit
nebo rozpoutat konverzaci,
začne štěkat jako pes.
A všichni psi příběhnou
a ptají se: „Co, co?”
a štěkají všichni dohromady.
Ano, a někdy předvádí
telefonování
a myslela jsem si,
že mi zvoní telefon
a jdu a vidím, že telefon
nezvoní.
Ten je stejný.
Vydává naprosto
stejně zvuky.
Přesně jako telefon.
Ano. Jeden z ptáků,
jako Africký šedý,
on je velmi chytrý,
dovede napodobit
hlas každého.
Takže mluví jako
bych tam byla a moji
pomocníci říkají: „Ano,
Mistryně, co? Co?”
Vždy je obelstí.
Když jsem jim ale
něco řekla
a oni mě neslyšeli,
neřekli ano ani ne,
ona řekne:
„Ano, Mistryně.“ „Dobrá.“
Mluví za ně,
když mi neodpovídají.
Ano, je to velice roztomilé a
pak – už jsem vám to říkala,
ale oni jsou tak milí,
říkám to znovu a znovu –
například, když volám něčí
jméno, například: „Steven,”
a Steven řekne „Ano,”

mužským hlasem.
Ona řekne obojí.
Ženský hlas
je naprosto jako můj hlas,
mysleli byste si, že jsem to já
a pak řekne: „Ano?”
mužským hlasem.
Řekne: „Steven?”
„Ano.”
„Ano, Mistryně.”
Tak roztomilé, konverzuje
sama se sebou
a s ostatními.
Někdy se nudí,
mluví sama se sebou.
„Och, skvěle, skvěle,
to je správně, to je správně,
skvěle, Laguno,
hodný pták, skvěle.”
Když je necháte
příliš dlouho v kleci,
ona se nudí a
mluví hodně sama se sebou.
A stále
drží svůj ocas,
její ocas je takto, ano?
To jsou záda,
ale ona ho dá takto dopředu
pro mne,
protože to jednou udělala,
lehla si na záda
a hrála si se svým ocasem
a já jsem řekla: „Páni,
jak hezké, jak hezké,”
a vyfotila jsem ji.
Od té doby,
pokaždé, když se přiblížím,
chyť svůj ocas
a ukazuje mi ho.
Myslím, že dělá
všechny různé triky, ale
protože jsem řekla: „Páni,
to je hezké, to je hezké”
a vyfotila jsem ji,
tak to vždy dělá.
Nemohu tomu uvěřit.
Dovedete si to představit,
jak pták leží
na podlaze klece?
Proto jsem musela

položit na podlahu klece
měkké ohoblované dřevo.
Velmi měkké,
aby se, kdyby spadli,
nezranili, ano?
Ne jako v kovové, chladné
kleci. Proto jsem z klece
odstranila dno
a položila tam měkké dřevo,
abychom to mohli taky
každý den čistit,
vyměňovat dřevo.
A ona na něm moc ráda leží
– je měkké –
a hraje si s ocasem,
mluví sama se sebou.
Dovedou se sami bavit.
Jsou skvělí.
Dobrá, to je vše. Ukončíme
příběhy ze zoo.
Mluvili jsme hodně,
a nikdy bychom nepřestali,
když se začne o tom.
Mám spoustu věcí, které
jsem vám zapoměla říct.
Och, ještě jednu věc.
Toto nemáte
v knize.
Víte,
Laguna je ten modrý –
hyacintově modrý –
a ten bílý je
kakadu.
On je do ní zamilovaný,
ale ona miluje
Rainbow.
Prostě, proto je někdy
pobouřen,
protože ona ho ignoruje
a miluje
jen Rainbow.
Takže byl frustrovaný.
Proto k ní někdy přiletěl,
rychle a jako
děsivý, ale ona
se ho nikdy nebála.
Velmi dobře ho znala.
On jen tak
stále kolem létal.
Vypadal trochu agresivně,

funěl
a to všechno.
Řekla jsem: „Hej, ty,
buď džentlmen, ano?
Mír, ano?“
A víte, co bylo pak?
Vydal se k olivovníku,
utrhl větvičku oliv,
čerstvou a přinesl ji
v zobáku Laguně.
Přála bych si, abych tehdy
měla fotoaparát.
Věřte tomu. Stalo se to.
Protože on ví,
že olivová větvička je mír,
víte? Okamžitě
šel a utrhl ji –
A nebylo to tak snadné.
Musel prolézt
dírou v plotě
a utrhnout tu olivovou
větvičku, ulomit ji
a přinést ji jemně k ní
a nabídnout jí ji
takto v zobáku.
Stál tam dlouho,
dokud si ji nevzala!
Páni, tyto okamžiky
nemůžete vyfotit,
odehrají se tak rychle.
Neměla jsem ... protože
jsem si s nimi hrála
v jejich ohradě na hraní,
ve velké oblasti,
kde mohou trochu
létat.
Takže tam létají.
Přiletěl k ní a nabídl jí
takto olivovou větvičku.
Skutečně mě to dojalo.
Ano. Tak dojemné.
A od té doby
už nikdy neprojevil
agresi.
Stojí tiše s koutě
a někdy
k ní přijde,
když ho ona chce. Jinak
se už nepředvádí,
jako mačo.

Od té doby je mezi nimi
skutečně mír.
Předtím někdy projevoval
agresi.
Žárlivost a někdy
jsem měla Lagunu,
toho modrého ptáka v rukách
a on létal kolem,
vypadal velmi frustrovaně
a vypadal trochu agresivně,
ale teď už to
nedělá.
Nesnaží se už
dostat do její přítomnosti.
Drží se stranou.
Společně s ostatními,
ale nelétá kolem,
nelétá na ní a už
nedělá potíže.
Nikdy už to nedělá.
Páni, skutečně dodržel
svůj příslib míru.
Musím říct,
že mám k tomu hochovi
velký respekt.
Ano, lidi?
Dobrá. To je vše. Budeme
teď meditovat nebo ne?
Měli bychom, že?
Nevadí, je to v pořádku.
Vy meditujte,
je to pro vás dobré,
pokud jste ale příliš unavení
nebo něco, jděte ven
a trochu se projděte.